

Sygn. akt II K 729/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący - SSR Mariola Kotuła

Protokolant - A. C.

w obecności Prokuratora - ----

po rozpoznaniu w dniach: 06.11.2018r., 13.12.2018r., 08.01.2019r.

sprawy z oskarżenia (...) Skarbowego w K. delegatura w R.

przeciwko **G. G. (1) (G.)**

s. Z. i T. z domu G.

ur. (...) w Ż.

oskarżonemu o to, że

w dniu 4 marca 2015 roku, jako właściciel firmy (...) z siedzibą w K. przy ulicy (...), urządził w lokalu (...) przy ul. (...) w T. w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na urządzeniu elektronicznym o nazwie H. (...) b/nr wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. 201 z 2009 roku, poz. 1540),

tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 kks

- oskarżonego **G. G. (1) (G.)** uznaje za winnego tego, że w dniu 4 marca 2015r, prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w K., urządził w lokalu (...) przy ul. (...) w T. w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na urządzeniu elektronicznym o nazwie H. (...), nie posiadając koncesji na kasyno gry, wbrew art. 6ust.1 ustawy z dnia 19.11.2009r o grach hazardowych, tj. czynu, który wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks i za to na mocy art. 107 § 1 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 40 (czterdzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych;
- na mocy art. 30§5 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa urządzenia elektronicznego do gier H. S. opisanego pod poz. 1 w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 117 akt sprawy oraz pieniędzy w kwocie 195 (sto dziewięćdziesiąt pięć) złotych opisanych pod poz. 2 w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 117 akt sprawy;
- na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 (trzysta dwadzieścia) złotych tytułem opłaty, a na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 113§1 kks obciąża go pozostałymi kosztami procesu w wysokości 410 (czteryście dziesięć) złotych.

Sygn. akt II K 729/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony G. G. (1) prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K., która polegała m. in. na wstawianiu do lokali automatów do gier. Na podstawie umowy z dnia 1 marca 2015 r. zawartej z właścicielem PHU (...), G. G. (1) wydzierżawił powierzchnię w lokalu (...) przy ul. (...). J. O. 12 w T. na okres od 1 marca 2015 r. do 31 marca 2015 r. i zainstalował tam automat do gier o nazwie H. (...).

W dniu 4 marca 2015 r. funkcjonariusze Urzędu Celnego w R. przeprowadzili kontrolę w lokalu (...) w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych. W wyniku kontroli, po przeprowadzeniu eksperymentu, ustalono, iż na w/w automacie H. S., zainstalowanym w lokalu, w dniu 4 marca 2015 r. oskarżony urządzał w celu komercyjnym gry o charakterze losowym.

Przedsiębiorstwo (...), które prowadził G. G. (1) nie posiadało koncesji na prowadzenie kasyna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: M. D. i częściowo R. L., umowy dzierżawy, dokumentacji czynności kontrolnych.

/Dowody:

- zeznania świadka M. D. – k. 30-31, k. 235,
- zeznania świadka R. L. – k. 7-8, k. 235,
- umowa dzierżawy z dn. 01.03.2015 r. – k. 43-44,
- dokumentacja czynności kontrolnych – k. 2-5, k. 10-11, k. 25-27
- płyta CD z zapisem eksperymentu – k. 13/

Oskarżony G. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że na podstawie wiedzy zgromadzonej przed otwarciem działalności w branży hazardowej w 2013 r., myślał, iż w świetle prawa działalność o takim charakterze jest w Polsce legalna. Podstawą dla takiego przekonania były głównie opinie doktryny, w której część prawników wskazywało, że z powodu braku notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych działalność polegająca na urządzeniu gier hazardowych nie jest przestępstwem. W związku z tym oskarżony rozpoczął działalność, najpierw pod firmą (...), a następnie G. G..

Oskarżony wyjaśnił, że zgodnie z opiniami występującymi w doktrynie był pewny, iż działalność przez niego prowadzona jest zgodna z prawem. Co więcej, stanowisko to znajdowało poparcie w opinii Prokuratora Generalnego, a później Sądu Najwyższego, a także artykułach prasowych, które wskazywały na nieścisłości związane z ustawą o grach hazardowych. By wykazać brak swojej winy oskarżony podkreślił również, że w dniu 3 września 2015 r., kiedy weszła w życie nowelizacja ustawy, której notyfikacja jednoznacznie doprowadziła do potwierdzenia, iż działalność, którą prowadził jest nielegalna, zakończył organizowanie gier hazardowych.

Z uwagi na wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w momencie popełnienia zarzucanego mu czynu G. G. (1) został poddany badaniom przeprowadzonym przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy rozpoznali u niego zespół uzależnienia alkoholowego, przy czym od 2011 r. utrzymuje całkowitą abstynencję.

Jak wynika z opinii biegłych, (k. 107) oskarżony w czasie czynu miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania i kierowania swoim postępowaniem, poczytalność tempore criminis nie budzi wątpliwości. Brak podstaw do zastosowania art. 31 § 1 lub 31 § 2 kk. Oskarżony może brać udział w postępowaniu i prowadzić obronę w sposób samodzielny.

/Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym – k. 94,

- wyjaśnienia oskarżonego na rozprawie z dn. 15.03.2017 r. – k. 234, 385,

- opinia biegłych – k. 107/

Sąd zważył, co następuje:

Dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony G. G. (1) dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Ustalony w sprawie stan faktyczny nie budzi jakichkolwiek wątpliwości sądu. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wbrew obowiązującym przepisom urządził gry na automacie do gier o nazwie H. (...).

Zgodnie z powyższym, wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w którym podał, iż nie dopuścił się popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107§1 kks nie zasługują na wiarę. Pozostają w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Przede wszystkim, należy podkreślić, że w dniu 4 marca 2015r na urządzeniu H. S. w lokalu (...) przy ul. (...) w T. bez wątplenia były oferowane gry o charakterze losowym, co zostało ujawnione podczas kontroli funkcjonariuszy Urzędu Celnego w R..

Fakt przeprowadzenia kontroli w lokalu (...) przy ul. (...) w T. i zatrzymania automatu o nazwie H. (...) udokumentowany został w protokołach z przeprowadzonych czynności.

Powyższe znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka M. D., który zeznał, że w dniu 4 marca 2015 r. brał udział, jako funkcjonariusz Urzędu Celnego w R. w kontroli w lokalu (...)w T., przy ul. (...). W lokalu znajdowało się włączone i gotowe do gry urządzenie elektroniczne o nazwie H. (...), wyglądające jak standardowe automaty hazardowe. Na urządzeniu został przeprowadzony przez świadka eksperyment w postaci gry kontrolnej. Świadek rozpoczął grę kontrolną od zakredytowania monetą o nominale 5 zł. Na liczniku (...) wyświetliła się wartość 50 pkt. Na ekranie pojawiły się aplikacje 4 gier do wyboru. Następnie za pomocą przycisku świadek dokonał przelania punktów z licznika (...) na licznik Bank, uzyskując 48 pkt. Automat umożliwił ustalenie stawki punktowej za jedną grę (od 2 do 30 pkt.). Do celów eksperymentu świadek wybrał grę A. (...) przedstawiającą pięć odwróconych kart. Każdorazowe naciśnięcie przycisku Start powodowało odwrócenie się pięciu kart i odjęcie 10 pkt. z licznika Bank. Przeprowadzono trzy gry. Po każdej grze na ekranie pojawiał się napis (...). Na monitorze wyświetlała się również tabela wygranych, których wartości zmieniały się w zależności od wysokości stawki za jedną grę. W dalszej kolejności świadek wybrał aplikację gry (...) przedstawiającą trzy stylizowane bębny z symbolami owoców. Kontynuował grę przy stawce 10 pkt, a następnie 4 pkt. Po zakończeniu każdej gry, czyli jednorazowym zakręceniu i zatrzymaniu bębnow na monitorze pojawiał się napis (...). Grający po uruchomieniu gry nie był w stanie wpłynąć w żaden sposób na jej przebieg oraz wynik, nie był w stanie również przewidzieć jej rezultatu, w związku z czym niewątpliwie każda z tych gier miała charakter losowy.

Zeznania M. D. są spójne i logiczne, zgodne z innymi zebranymi w sprawie dowodami, w tym z protokołem z czynności kontrolnych i zapisem przebiegu eksperymentu na płycie CD.

Świadek R. L. zeznał, że jako właściciel lokalu (...)jedynie wydzierzał miejsce pod automaty, ale nie zajmował się serwisem i obsługą urządzeń. Urządzenia same wypłacały wygrane.

Zeznania tego świadka potwierdzają jedynie okoliczność dzierżawy powierzchni, na której oskarżony zainstalował automat H. S., niemniej nie wniosły wiele do sprawy.

Fakt wynajęcia powierzchni lokalu na zainstalowanie oraz użytkowanie urządzenia do gier o nazwie H. (...) potwierdza również umowa dzierżawy z dnia 1 marca 2015 r. (k. 43)

W sprawie swoje zeznania złożył również M. K. (k. 60, k. 244-245), który świadczył usługi serwisowe firmom (...) oraz (...), jednak nie współpracował z firmą (...), w związku z czym nie zajmował się serwisem urządzeń należących do oskarżonego. Świadek zeznał, że nie wie na jakiej zasadzie działał automat H. S..

Z uwagi na brak informacji odnośnie oskarżonego i zainstalowanego przez niego urządzenia, zeznania świadka nie są w sprawie istotne.

Nie budziły wątpliwości Sądu dokumenty zgromadzone w aktach sprawy w postaci protokołu kontroli (k. 25), protokołów czynności kontrolnych (k. 2-5) oraz zatrzymania rzeczy (k. 10), zarówno co do formy, jak i treści dokumenty nie były te kwestionowane w toku postępowania i oddają prawdziwy przebieg wydarzeń.

Wyżej opisane, zgromadzone w sprawie dowody są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają, dlatego oparto się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego można jednoznacznie ustalić, iż gry na automacie H. S. miały charakter losowy i komercyjny. Jak bowiem ustalono, przebieg pojedynczej gry był niezależny od grającego, który nie miał wpływu na wynik końcowy, wynik zależy od przypadku, a po uruchomieniu gry o wyniku decyduje algorytm gry, a za grę pobierana była opłata, co bez wątpienia świadczy o tym, iż celem urządzającego grę na automacie było osiągnięcie bezpośredniej korzyści majątkowej. Grający nie miał możliwości uzyskania wygranych pieniężnych, lecz istniała możliwość osiągnięcia wygranej rzeczowej w postaci wygranych punktów powodujących przedłużenie czasu gry.

Nawet sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach niejako potwierdza taki charakter oferowanych gier. Bowiem skoro przed założeniem swojej działalności zapoznawał się on z przepisami ustawy o grach hazardowych, musiał mieć świadomość, że mają one zastosowanie w stosunku do instalowanych przez niego urządzeń.

Reasumując, Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalił, że G. G. (1) w dniu 4 marca 2015 r. w T., w lokalu (...) przy ul. (...). J. O. (...) urządził gry o charakterze losowym urządzone w celach komercyjnych na automacie do gier o nazwie H. (...), nie posiadając koncesji na kasyno gry, naruszając art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Okoliczności zdarzenia, sposób postępowania oskarżonego wskazują, że swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego opisanego w art. 107§1 kks, a jego wina nie budzi wątpliwości.

Na podstawie przepisu art. 107 § 1 kks odpowiedzialność karnoskarbową ponosi sprawca, który wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządza lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny.

Cytowany przepis odnosi się do ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (ugh).

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 3 ugh w brzmieniu obecnie obowiązującym grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych oraz gry odpowiadające zasadom gier na automatach urządzone przez sieć Internet o wygrane pieniężne lub rzeczowe, (przy czym zgodnie z ust. 4 wygraną rzeczową w grach na automatach jest również wygrana polegająca na możliwości przedłużania gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze), w których gra zawiera element losowości.

Ponadto, przepis art. 2 ust. 5 w/w ustawy stanowi, że grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, oraz gry odpowiadające zasadom gier na automatach urządzone przez sieć Internet organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy.

Ustawa o grach hazardowych była wielokrotnie zmieniana, jednak mimo zmiany brzmienia w/w przepisów, ich treść w zakresie znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie, nie zmieniła się.

Art. 2 ust. 3 w dacie popełnienia czynu brzmiał: „Grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element nosowości”. Art. 2 ust. 4 brzmiał identycznie jak obecnie, a art. 2 ust. 5: „Grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy.

Dlatego, odnosząc się do znamion czynu z art. 107 § 1 kks, na podstawie przytoczonych wyżej zeznań świadków, a także wyniku przeprowadzonego eksperymentu w postaci gry kontrolnej, przyjąć należy, że gry na przedmiotowym urządzeniu były „grami na automatach” w rozumieniu cytowanego art. 2 ust. 5 ugh – były prowadzone na urządzeniach elektronicznych, zarządzane były w celach komercyjnych, a gry miały charakter losowy.

W oparciu o art. 6 ust. 1 ugh działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji na kasyno gry, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 i 1b oraz art. 6a ust. 2, przy czym wyłączenia te nie mogą mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Niepodważalnym jest, że zarówno w obecnym stanie prawnym, jak również w chwili popełnienia czynu, przedmiotowa działalność w zakresie gier na automatach mogła być prowadzona jedynie na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Oskarżony G. G. (1) w ramach prowadzonej działalności nie posiadał takiej koncesji.

W uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., z dnia 20 stycznia 2016r., ((...) SA/Go 852/15, Lex) wyrażony został pogląd, iż „ustawa o grach hazardowych nie zawiera legalnej definicji "urządzającego gry hazardowe", jednak posługuje się tym określeniem w wielu przepisach, z których można wywnioskować zakres treściowy tego pojęcia. [...] W świetle powyższego można przyjąć, że urządzenie gier hazardowych to ogół czynności i działań stanowiących zaplecze logistyczne dla umożliwienia realizowania w praktyce działalności w zakresie gier hazardowych, w szczególności: zorganizowanie i pozyskanie odpowiedniego miejsca na zamontowanie urządzeń, przystosowanie go do danego rodzaju działalności, umożliwienie dostępu do takiego miejsca nieograniczonej ilości graczy, utrzymywanie automatów w stanie stałej aktywności, umożliwiającym ich sprawne funkcjonowanie, wypłacanie wygranych, obsługa urządzeń, zatrudnienie i odpowiednie przeszkolenie personelu, zapewniające graczom możliwość uczestniczenia w grze”.

Oskarżony prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) i w jej ramach zawarł umowę z dnia 1 marca 2015 r. w celu wdzierżawienia powierzchni w lokalu (...), gdzie następnie zainstalował automat o nazwie H. (...). Takim zachowaniem oskarżony niewątpliwie wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 kks w postaci zarządzania losowych gier na automatach.

G. G. (1) nie przyznał się do winy. Wyjaśnił, że przez cały okres prowadzenia działalności był przekonany o jej legalności, czego potwierdzenie znajdował w wyrokach sądów rejonowych, Sądu Najwyższego, artykułach prasowych, stanowisku Prokuratora Generalnego oraz poradach prawników. Oskarżony powołał się na niemożność stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych z uwagi na brak ich właściwej notyfikacji Komisji Europejskiej.

Odnosząc się do treści wyjaśnień, w których oskarżony podkreślał, iż przed rozpoczęciem działalności zapoznał się z regulacjami prawnymi oraz orzecnictwem odnośnie zarządzania gier hazardowych, uznać należy, iż powinno być mu znane stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym "naruszenie wynikające z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U.L. 363, s. 81) obowiązku notyfikacji przepisów technicznych ma charakter naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym [...] do czasu zainicjowania tej kontroli lub podjęcia przez Trybunał Konstytucyjny stosownego rozstrzygnięcia, brak jest podstaw do odmowy stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, w tym jej art. 6. ust 1 i art. 14 ust. 1" [Postanowienie SN z 28 listopada 2013r., sygn. akt I KZP 15/13]. Oskarżony

miał świadomość, iż poza korzystniejszymi dla jego stanowiska poglądami doktryny, w orzecznictwie funkcjonowały również w dacie popełnienia czynu poglądy przeciwnie, głosowane przez W. G. i G. G..

Co więcej, przepis art. 6 ust. 1 ugh nie jest przepisem technicznym, w związku z czym może stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 kks (zgodnie z tezą uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19.01.2017r., I KZP 17/16 i powołane tam orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE).

Wobec powyższego nie podzielono stanowiska oskarżonego co do braku mocy obowiązującej w dniu popełnienia przestępstwa przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych i niemożności pociągnięcia go do odpowiedzialności za czyn z art. 107 § 1 kks.

Sąd uznał, iż powoływanie się na nieświadomość obowiązujących przepisów jest jedynie linią obrony oskarżonego. Jeżeli bowiem oskarżony zdawał sobie sprawę z rozbieżności w orzecznictwie i doktrynie, to już ta wiedza powinna wzbudzić uzasadnioną wątpliwość odnośnie tego czy podejmowana przez niego działalność jest legalna, a także wskazywać na ryzyko wynikające z podjęcia takiej działalności. Co ważne, G. G. (1) występował w obrocie gospodarczym jako osoba, która zawodowo zajmuje się urządzaniem gier hazardowych, zatem nie jest uzasadnione powoływanie się przez niego na niewiedzę w zakresie obowiązujących przepisów. Sąd zatem nie przychylił się do stanowiska oskarżonego, iż działał on w warunkach opisanych w art. 10 § 4 kks.

Sąd ustalił również, iż nie ma podstaw do umorzenia postępowania z uwagi na stan rzeczy osądzonej. Wprawdzie, niewątpliwie okres przestępczego działania zarzucanego oskarżonemu w niniejszej sprawie zawiera się w czasookresie działania objętego rozpoznaniem Sądu Rejonowego w Tarnowie w sprawie o sygn. akt II K 344/15, w której zapadł prawomocny wyrok w dniu 23.05.2017 r. (k. 320), zgodnie z którym oskarżony dopuszczał się zarzucanych mu czynów działając czynem ciągłym w okresie „od nieustalonego czasu” do 26.05.2016 r. Niewątpliwie okres przestępczego działania zarzucanego oskarżonemu w niniejszej sprawie zawiera się w czasookresie działania objętego rozpoznaniem w sprawie wyżej opisanej. Jednakże zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r. (o sygn. akt V KK 415/18), uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 kks popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego, w czasie popełnienia czynu z art. 107 § 1 kks, co do którego toczy się jeszcze postępowanie karne skarbowe, nie stanowi w późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów. Z takim stanowiskiem należy się zgodzić. Skoro bowiem, jak wskazał w rzeczonym orzeczeniu Sąd Najwyższy, koncesja udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu, to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna, podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo – od strony prawnokarnej – inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc.

Poza tym skazanie przez Sąd Rejonowy w Tarnowie dotyczy działalności prowadzonej przez oskarżonego w firmie (...), a przedmiotem niniejszego postępowania jest działanie firmy (...) w K..

Uznając zatem oskarżonego G. G. (1) za winnego urządzania gier na automatach poza kasynem gier, wymierzono mu za przypisany czyn na mocy art. 107 § 1 karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych.

Sąd miał na uwadze, iż przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Wymierzoną karę należy zatem uznać za względną dla oskarżonego, rodzajowo najłagodniejszą, nadto bliższą dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Przy wymiarze kary wzięto pod uwagę dyrektywy zawarte w art. 13 kks. Jako okoliczność obciążającą uznano uprzednią wielokrotną karalność G. G. (1). (k. 372-379)

Na niekorzyść oskarżonego, należało zaliczyć przede wszystkim znaczną społeczną szkodliwość czynu, którego się dopuścił. Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego Sąd kierował się

dyspozycją art. 53 § 7 kks. Sąd uwzględnił fakt, iż oskarżony godził w istotne dobra prawne. Czyn taki jakiego dopuścił się oskarżony, przede wszystkim pozbawia państwo kontroli nad działalnością związaną z grami hazardowymi.

Celem sprawowania kontroli państwa nad hazardem jest m.in. ochrona przed wpływem zorganizowanych struktur przestępczych, zainteresowanych lokowaniem mienia uzyskanego w drodze przestępczej w działalności hazardowej. Gry hazardowe są usługami szczególnymi, bowiem hazard jest nie tylko rodzajem rozrywki, ale także wywołuje różnorakie społecznie negatywne skutki i zjawiska, które mu towarzyszą. W znacznej mierze wiążą się z nadmierną konsumpcją usług hazardowych i zbyt intensywnym angażowaniem się w hazard. Aktywność taka może prowadzić do zaburzeń, które mogą przybrać postać uzależnienia od hazardu. Z tego powodu państwo wprowadziło zaostżenia w prowadzeniu działalności związanej z grami hazardowymi. Ustawa o grach hazardowych wskazuje bowiem na wprowadzoną politykę antyhazardową, poddając hazard restrykcjom i ograniczeniom w celu przeciwdziałania zagrożeniom. Wprowadzono w tym celu reglamentację prawną warunków organizowania i uczestnictwa w hazardzie, jego opodatkowanie, nadzór i kontrolę. Z tych powodów społeczna szkodliwość hazardu nie budzi wątpliwości, gdyż jest to zjawisko z zakresu patologii społecznej prowadzące do uzależnień oraz działające kryminogennie. Dlatego też brak szczególnej kontroli w części wynajętego przez oskarżonego lokalu, stanowiło zagrożenie zarówno dla osób dorosłych, a przede wszystkim dla osób niepełnoletnich, które mogły uzależnić się od hazardu.

Nadto stwierdzić należy, iż oskarżony godził w mienie Skarbu Państwa uzyskując znaczne wpływy budżetowe z tej działalności. Na uwagę zasługuje również jego motywacja (działanie z niskich pobudek, chęci zysku), którą Sąd ocenił negatywnie. Nadto, G. G. (1) nie był krytyczny wobec swojego czynu, wręcz przeciwnie, stał bezwzględnie na stanowisku, iż jego przedsięwzięcie związane z urządzaniem gier hazardowych było legalne.

Ustalając wysokość stawki dziennej, sąd, zgodnie z treścią art. 23 § 3 kks, wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. G. G. (1) jest osobą młodą, zdrową i jak wynika z przedłożonego oświadczenia (k. 295) aktualnie prowadzi działalność za granicą, ciąży jedynie na nim obowiązek alimentacyjny w kwocie 450 zł.

Ustalenie wysokości pojedynczej stawki dziennej grzywny na kwotę 80 zł, bliską minimalnej, dopuszczalnej przepisami kks, sprawia, że grzywna pozostaje w możliwościach płatniczych oskarżonego. Sąd uznał, że kara grzywny w takim wymiarze jest odpowiednia do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, będzie stanowiła dostateczną dolegliwość dla sprawcy i powstrzyma go od popełniania przestępstw w przyszłości. W ocenie sądu wysokość orzeczonej kary powinna spełnić nie tylko swe cele zapobiegawcze względem sprawcy, ale będzie także oddziaływać w ramach społecznej świadomości prawnej.

W punkcie 2 wyroku sąd na mocy art. 30 § 5 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa urządzenia elektronicznego do gier H. S. oraz pieniędzy w kwocie 195 zł. Orzeczenie przepadku w/w przedmiotów było obligatoryjnym.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów powołanych w punkcie 3 wyroku.

Zarządzenie:

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o apelacji

T., 11.02.2019 r.